

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **STRIX Chomutov, a.s.**, IČO: 27274535
sídlem Polní 4795, 430 01 Chomutov
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**
sídlem Velká Hradební 36/91, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2023, č. j. 2189250/23/2504-50522-507320,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2023, č. j. 2189250/23/2504-50522-507320, kterým byla zamítnuta její žádost o prominutí úroku z prodlení stanoveného dodatečnými platebními výměry na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období říjen 2018 až prosinec 2018, únor 2019 a duben 2019. Žalobkyně se současně domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. Žalobkyně s odkazem na judikaturu správních soudů v žalobě uvedla, že její žádosti nebylo vyhověno pro závadnost zdrojového jednání. Žalobkyně měla za to, že došlo k porušení § 259b odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), neboť byl žalovaným nesprávně interpretován neurčitý právní pojem „důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit.“ Ze žalobou napadeného rozhodnutí není patrné, jaké okolnosti lze podřadit dle názoru žalovaného pod § 259b odst. 2 daňového řádu. Bez vymezení uvedeného neurčitého právního pojmu žalovaný vůbec nemohl hodnotit, zda důvody pro prominutí byly či nebyly splněny. Výklad neurčitého právního pojmu není možno učinit odkazem na interní metodiku správce daně, neboť by tím došlo k popření smyslu neurčitého právního pojmu. Z tohoto důvodu je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
3. Právní úprava § 259b odst. 2 daňového řádu byla na případ žalobkyně aplikována toliko zdánlivě, neboť se žalovaný omezil na aplikaci pokynu GFŘ-D-58, který je však interní normativní instrukcí, jehož aplikace nemůže vést k tomu, že budou opomíjena kritéria pro prominutí stanovená daňovým řádem.
4. Základním kritériem pro posouzení prominutí penále je míra posouzení, zda k prodlení došlo z důvodu, který lze ospravedlnit. Tyto podstatné okolnosti však žalovaný vůbec neposuzoval. Žalobkyně nemohla v době uplatnění nároku na odpočet DPH vědět, že dojde k narušení neutrality DPH, a tedy i k podvodu, neboť narušení neutrality je spatřováno v neunesení důkazního břemene společností BIMAT, s. r. o., ohledně plnění od společností Bohemia Welcome, s. r. o. a S.P. Market, s. r. o. Příčinou vzniku prodlení s placením daně tak je, že žalobkyně nemohla v době podání daňových přiznání vědět, že dojde k doměření DPH společnosti BIMAT s. r. o. Bylo tedy zcela ospravedlnitelné, že žalobkyně v rámci původních lhůt splatnosti nezaplatila daň, neboť se domnívala, že požadavkům zákona vyhověla.
5. Správní úvaha žalovaného vybočila ze zákonných mezí správního uvážení, neboť odporuje logickým zásadám, nezohledňuje veškeré individuální okolnosti případu žalobkyně a postrádá logické, přesvědčivé a přezkoumatelné odůvodnění.
6. Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 236/2019, ze kterého vycházel žalovaný, se týká prominutí penále, nikoliv úroků z prodlení. Penále je na rozdíl od úroku z prodlení sankcí trestní povahy, čímž se výslovně zabýval i Nejvyšší správní soud. Uvedené usnesení se tak vůbec nevztahuje k otázce prominutí úroků z prodlení. Žalovaný neuvedl žádnou úvahu, proč by se mělo toto usnesení vztahovat i k této otázce. I kdyby usnesení sp. zn. 1 Afs 236/2019 mělo dopadat na promíjení úroků z prodlení, žalovaný jej nesprávně aplikoval, neboť Nejvyšší správní soud vyvodil, že pro účely prominutí penále se při splnění podmínek podle § 259c odst. 2 daňového řádu nebere v úvahu zdrojové jednání. Žalovaný však pro zdrojové jednání odmítá zohlednit individuální okolnosti případu a žádost zamítl.
7. Žalovaný také na str. 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí hrubě zkresluje okolnosti doměření daně. U žalobkyně totiž nebyla prokázána vědomá, tedy úmyslná, forma účasti na podvodu, jak nesprávně tvrdí žalovaný.
8. Ačkoliv vědomá účast na daňovém podvodu může být úmyslná i nedbalostní, je třeba mezi nimi rozlišovat, neboť míra zavinění zásadně odlišuje společenskou škodlivost jednání. Žalovaný vytrhává z kontextu pasáže z rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 8. 2023, č. j. 26697/23/5300-22441-712084, přičemž však platí, že úmyslná, tedy vědomá

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

účast na daňovém podvodu, nebyla žalobkyni kladena k tíži. Daňové orgány se zabývaly přijatými preventivními opatřeními k zamezení účasti na podvodu, což by postrádalo smysl, pokud by byla žalobkyně vědomým účastníkem podvodu na DPH. Úmyslnou formu účasti na podvodu rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství vyloučilo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. K žalobě žalovaný uvedl, že postupoval v souladu nejen s Pokynem GŘ-D-58, ale také s právním názorem uvedeným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 236/2019-83. Pokyn GŘ-D-58 není interní metodikou, neboť tento pokyn byl uveřejněn a všechny daňové subjekty se s ním mohou seznámit. Žalovaný je povinen se tímto pokynem řídit a postup dle pokynu je nutné považovat za zavedenou správní praxi. I když se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení sp. zn. 1 Afs 236/2019 prominutím penále, argumentace je postavena na výkladu § 259c daňového řádu, který se týká obecně prominutí příslušenství daně. Úprava prominutí příslušenství daně je založena na správním uvážení a opírá se o širší rámec hodnot a principů než zákonem výslovně uvedená kritéria.
10. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil právní názor, že nelze z prominutí příslušenství vyloučit posouzení zdrojového jednání. Z usnesení rozšířeného senátu vyplývá, že není správná argumentace, že správní uvážení ve věci prominutí příslušenství daně by se mělo pohybovat pouze v mantinelech posouzení ospravedlnitelného důvodu a četnosti porušování povinností při správě daní. Žalovaný popsal okolnosti zapojení žalobkyně do podvodu na DPH a vyložil, že se nemohlo jednat o účast nahodilou. Podkladem bylo odůvodnění rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání proti stanovení daně.
11. V rozsudku ze dne 18. 2. 2021, č. j. 1 Afs 236/2019-93, Nejvyšší správní soud dle žalovaného uvedl, že v řízení o doměření daně a uložení penále správce daně nemusí prokázat úmyslné zapojení do podvodného řetězce na DPH, ale postačí, pokud dovodí, že daňový subjekt o účasti na daňovém podvodu věděl, či vědět měl a mohl.

Replika žalobkyně

12. Dle žalobkyně žalovaný ve vyjádření k žalobě otevřeně přiznal, že § 259b odst. 2 daňového řádu vůbec neřešil a neřídil se jím. Hypotéza § 259b odst. 2 daňového řádu pak představuje neurčitý právní pojem „důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit“. Aby byla vůbec dána možnost přezkoumat, zda došlo k naplnění tohoto neurčitého pojmu, musí správní orgán tento neurčitý právní pojem interpretovat, což ovšem žalovaný neučinil. Žalovaný fakticky nadřadil interní normativní instrukci nad zákon, když zákonné podmínky pro prominutí neposuzoval. Argumentace žalovaného, že je jedno, zda rozhoduje o prominutí penále či úroku z prodlení, je zcela lichá, a to i s ohledem na odlišně koncipovaný § 259a a § 259b daňového řádu. Podle žalobkyně je zvláštní, že žalovaný nijak nezohlednil její bezproblémovou daňovou minulost jako polehčující okolnost, pokud žalovaný dovozoval, že je namístě aplikovat usnesení sp. zn. 1 Afs 236/2019. Žalobkyně nepochybnila, že finanční správa může vydávat interní metodiky, nesmí se to však dít na úkor toho, že je následně postupováno ve správní praxi zcela mechanicky dle šablony.
13. Žalovaný přitom v rozhodnutí ve věci samotného doměření daně výslovně uvedl, že nedovodil vědomou účast žalobkyně na údajném podvodu. Pokud tedy žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí učinil závěr „o vědomé účasti na daňovém podvodu“, jedná se zcela o nepodložené tvrzení. Dále žalobkyně setrvala na dosavadních stanoviscích.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Podstatou souzené věci je otázka, zda mohl žalovaný přihlédnout k intenzitě, povaze či dalším okolnostem jednání, které bylo skutkovým a právním základem úroků z prodlení (tzv. zdrojové jednání), a rozhodnout tak, že úroky z prodlení (a to ani z části) žalobkyni nepromine.
17. Podle § 259b odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl.
18. Podle § 259b odst. 2 daňového řádu správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.
19. Podle § 259c odst. 2 daňového řádu prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.
20. Podle § 259c odst. 3 daňového řádu pokud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní právní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila.
21. Soud konstatuje, že při rozhodování tohoto případu vycházel primárně ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2021, č. j. 1 Afs 236/2019-83, neboť konstrukce § 259a odst. 2 a § 259b odst. 2 daňového řádu je srovnatelná, a přiměřeně lze právní názory uvedené v odkazovaném usnesení vztáhnout i na projednávaný případ. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Afs 317/2023-25, v němž bylo rozhodováno o prominutí úroků z prodlení.
22. Soud konstatuje, že úrok z prodlení je stanoven jako ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů. Vzniká ve chvíli, kdy se daňový subjekt ocitá v prodlení, přičemž vzniká za každý jednotlivý

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

den, což je dáno tím, že má hmotněprávní povahu. Vznik úroku je objektivní skutečností závislou toliko na splnění podmínek pro jeho vznik v kombinaci s plynutím času; jeho cílem je tedy ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků, což je reparace škody, kterou daňový subjekt způsobil tím, že uhradil svoji daňovou povinnost pozdě, případně ji nezaplatil vůbec. Úrok z prodlení vzniká *ex lege*. Pokud tedy skutečnosti rozhodné pro jeho předpis nastanou, nemá správce daně možnost jej nepředepsat, nemá ani možnost přihlédnout k okolnostem jeho vzniku a jeho výši při předepsání jakkoli moderovat. To může pouze a jen v rámci rozhodování o prominutí úroku z prodlení. Toto rozhodnutí musí obsahovat přezkoumatelné a odůvodněné závěry, pro které musí existovat zákonná opora a přezkoumatelná úvaha správce daně (§ 259b, § 259c odst. 1 a 2 s. ř. s.)

23. Dále soud konstatuje, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou metodické pokyny Generálního finančního ředitelství „vydávány jako interní normativní akty (interní normativní směrnice) a pro správce daně představují pokyn nadřízeného orgánu. Ve vztazích služební nadřízenosti a podřízenosti obecně platí povinnost řídit se pokyny nadřízeného orgánu, avšak jen jestliže dané pokyny neodporují zákonu.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 8 Afs 3/2005–59). Byť interní pokyny umožňují finanční správě postupovat jednotněji při výkladu neurčitých právních pojmů, nejsou obecně závaznými právními předpisy a jejich použití nesmí vést k faktickému přehlížení, obcházení či nahrazování zákonných ustanovení textem interního pokynu. Úkolem zdejšího soudu tedy je zhodnotit, zda při aplikaci Pokynu GŘŘ-D-58 nevybočil žalovaný ze zákonných mezí a naplnil požadavky zákona ve světle judikatury správních soudů.
24. Úprava individuálního prominutí příslušenství byla do daňového řádu vložena novelou provedenou zákonem č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 267/2014 Sb.“). Podle důvodové zprávy k tomuto zákonu, respektive k § 259b odst. 2 daňového řádu tento odstavec „[U]pravuje materiální kritérium, na základě jehož posouzení správce daně o prominutí meritorně rozhodne, pokud daňový subjekt naplní formální podmínky pro prominutí úroku podle odstavce 1. Tímto kritériem je existence zjevně ospravedlnitelného důvodu pro prodlení s úhradou daně. Mělo by jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje prohřešek spíše formalistický. Možnost docílit prominutí úroku by tak neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či dokonce úmyslného jednání. Prominutí úroku by nemělo s ohledem na zásadu legitimního očekávání způsobit, že na pozdní úhradu daně nebude nahlíženo jako na prohřešek. I nadále musí být zachováno pravidlo, že za neplnění zákonné povinnosti musí být udělena adekvátní sankce. Prominutí úroku proto nemůže sloužit k setření rozdílu mezi těmi, kteří své povinnosti plní řádně a včas, a těmi, kteří je neplní. Posouzení ospravedlnitelnosti daného důvodu ze strany správce daně nesmí vytvořit stav, kdy by daňové subjekty mohly dopředu spoléhat na to, že jim nesplnění určité povinnosti bude prominuto.“
25. Z důvodové zprávy k zákonu č. 267/2014 Sb. jednoznačně vyplývá optika, kterou je nutno nahlížet na daňovým subjektem tvrzené ospravedlnitelné důvody. Musí se jednat o důvod z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního musí představovat prohřešek spíše formalistický.
26. V § 259b odst. 2 daňového řádu zákonodárce zkomboval neurčitý právní pojem se správním uvážením. Dojde-li k naplnění neurčitého právního pojmu (*důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit*), neznamená to, že správní orgán musí úrok z prodlení s úhradou daně automaticky prominout. Naopak, na řadu se dostává správní

uvážení, které umožňuje správnímu orgánu posoudit, zda příslušenství daně zcela nebo zčásti promine, či nikoli. Toto správní uvážení pak rovněž podléhá soudnímu přezkumu, avšak pouze do té míry, zda správní orgány při své úvaze nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017-37, mimo jiné konstatoval: „*V rámci správního uvážení správce daně může přihlédnout k povaze porušení daňových nebo účetních právních předpisů, jež je skutkovým a právním základem penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá, a s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení penále neprominout i přesto, že z pohledu podmínky podle § 259c odst. 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (závažné porušení daňových nebo účetních právních předpisů jako překážka prominutí daně nebo příslušenství daně), by toto porušení bylo irelevantní.*“

27. Uvedené závěry následně upřesnil rozšířený senát v usnesení ze dne 26. 1. 2021, č. j. 1 Afs 236/2019-83: „*Při posuzování splnění podmínek dle § 259c odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, se nebere v úvahu porušení daňových předpisů, které je skutkovým a právním základem uložení penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá. K tomuto porušení však správce daně přihlédne v rámci správního uvážení dle § 259a odst. 2 daňového řádu a s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení nemusí penále prominout.*“ Uvedené závěry bezesporu platí v případě rozhodování o prominutí úroku z prodlení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Afs 317/2023-25).
28. Soud konstatuje, že pokud tedy správce daně dospěje k závěru, že s ohledem na povahu, intenzitu a další okolnosti zdrojové jednání daňového subjektu, jež je skutkovým a právním základem uložení úroku z prodlení, o jehož prominutí daňový subjekt žádá, je třeba k takovému jednání v rámci posuzování žádosti daňového subjektu o prominutí přihlédnout, může být takové jednání důvodem pro neprominutí úroku z prodlení, a to i v případě, kdy ostatní podmínky pro jejich prominutí splněny jsou. Na prominutí úroku z prodlení totiž není právní nárok (srov. *mutatis mutandis* k penále viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 20. 10. 2021, č. j. 52 Af 69/2020-47; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2024, č. j. 15 Af 21/2023-62; rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 5. 2022, č. j. 63 Af 10/2021-38).
29. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména poukázal na to, že dodatečně doměřená daň byla žalobkyni doměřena, neboť jí nebyl uznán odpočet daně z pořízení reklamní činnosti, a to vzhledem k tomu, že plnění byla zasažena podvodem, o kterém žalobkyně věděla, měla vědět, nebo vědět mohla, což vedlo k zamítnutí žádosti žalobkyně o prominutí úroků z prodlení.
30. Soud předně uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně vyloučil nahodilou účast žalobkyně na podvodném jednání a poukázal na závěr Odvolacího finančního ředitelství, že žalobkyně o podvodu na DPH vědět měla nebo vědět mohla a nejedná se o zavinění z nevědomosti. Žalobkyně se dle žalovaného účelovým sjednáním reklamy za výrazně nadhodnocenou cenu zapojila do předem nastaveného a organizovaného podvodného obchodního modelu. Žalovaný přitom vycházel z rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 8. 2023, č. j. 26697/23/5300-22441-712084, kterým byly k odvolání žalobkyně potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj na DPH a penále.
31. Soud nemůže pominout, že přezkumem uvedeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, a tedy zdrojového jednání žalobkyně, se již zabýval v rozsudku ze dne 1. 10. 2024,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sp. zn. 15 Af 18/2023, ve kterém mimo jiné dospěl k závěru, že jednotlivé aspekty reklamního plnění žalobkyni, jako jsou virtuální sídla dodavatele, absence propagace činnosti stejně jako internetových stránek, nezveřejňování účetních závěrek, absence průzkumu reklamního trhu, neprověření společnosti BIMAT, s.r.o. nekontaktnost společnosti BIMAT, s.r.o., a na ní navázaných společností, neuhrazená daň, podezřelé převody podílů společností BIMAT, s.r.o., Bohemia Welcome s.r.o., S.P.MARKET s.r.o., ukončení činnosti řetězce Bohemia Welcome s.r.o., S.P.MARKET s.r.o., BIMAT, s.r.o., poté, co správce daně tyto společnosti poprvé kontaktoval, mnohonásobné navýšení ceny v řetězci bez přidané hodnoty, hotovostní výběry, obchodování v uzavřeném kruhu společností, nedodržování rámcové smlouvy, aniž by na to bylo reagováno, skutečně jednotlivě samy o sobě neznamenaají vědomost o zapojení do daňového podvodu, avšak ve spojení všech těchto okolností dohromady a skutečností shora uvedených nelze než přijmout závěr, že žalobkyně měla a mohla vědět, že se účastní podvodu na DPH, nejméně v nedbalostní formě, jak bylo ostatně kvalifikováno i správcem daně a žalovaným (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2022, č. j. 5 Afs 47/2021-47, nebo ze dne 22. 2. 2023, č. j. 2 Afs 99/2022-74). V daném případě jde dle soudu o natolik obecné a nestandardní okolnosti, které nemohou mít původ ve specifikách reklamního prostředí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Afs 208/2022-63). Uvedený rozsudek je žalobkyni dobře znám a netřeba ho více v této věci rekapitulovat.

32. Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný postupoval při aplikaci Pokynu GFR-D-58 v souladu se zákonem, když i při splnění kritérií podle § 259b odst. 1 a 3 a § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu přihlédl při posuzování žádosti žalobkyně o prominutí úroků z prodlení v rámci správního uvážení k povaze, intenzitě a dalším okolnostem jednání žalobkyně, které je skutkovým a právním základem uložení úroků z prodlení.
33. S ohledem na všechny výše popsané skutečnosti po přezkoumání předmětné věci v rozsahu žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

34. Současně v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. června 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.